

български племена, можеме вече направо да предположимъ, че славянската паралелъ представлява въ имената на праговете не повече и не по-малко, освѣнъ българските варианти на по-древните, т. е. на славяноруските, названия. И ако филологите погледнатъ безъ предубѣждение на тие варианти, то ще да са убѣдять, че тие дѣйствително заключаватъ въ себѣ си признаци на церковно-славянското, т. е. на старо-българското нарѣчие.

Така сѣщо и нѣкои други обстоятелства въ началната русска история, които сѣ са по-вазвале до сега не сѣвсѣмъ попятни, получаватъ смисалъ отъ разяснението началната българска история. Напримѣръ, сега, когато ние вече знаемъ, че българете още отъ IV или отъ V вѣкъ са срѣщатъ на Кубанъ и въ восточната частъ на Кримея и живѣять тамъ още въ IX вѣкъ, то са отстранява и самиятъ въпросъ за това, какви сѣ биде и дѣ сѣ обитале *черните* *българе*, за които са спомѣнува въ Игоревътъ договоръ и въ сѣчинението на Константина „За управлението на империята“. А тие черни българе отъ своя страна изясняватъ до нѣкоя сѣ степенъ происхождението на русското тмутарканско княжество и оная рола, която е игралъ Корсунъ въ историята на нашето християнство. И така, ние се повече и повече са убѣждаваме въ несѣстоятелността на оние легенди и на оние искусственни теории, които сѣ затемниле началната русска и въобще славянска история.